

ГАННА ЩЕКУН

ДО МАМИ

Звиваюсь чайкою думками,
Лечу у простір голубий,
До болю хочу я до мами
У рідний край мій дорогий.

Звиваюсь я понад рікою,
Торкаюсь крилами води,
Зустрілась з дійсністю гіркою,
Спішу до мами, а куди?

Звиваюсь, мечусь коло хати,
Медова вишня сипле цвіт,
От зараз вийде моя мати,
На ній хустина в маків цвіт.

І в'ються в стрісі ластів'ята,
Вже повернулися з доріг,
Пасуться жовті гусенята
І смішно падають в моріг.

Грядки в городі мов солдати
Рівненько вистроїлися в ряд.
Ну як без болю це згадати?
Не ваші руки дали лад.

Злітає жайвір самотужки,
Радіє, що пройшла зима,
А з поля йдуть ваші
подружки,
Чому між ними вас нема?

Пора надходить вечорова –
Одвічна сповідь господиць.
Як доїться тепер корова,
Зродило все, ще й кілька
днів.

Стоїть у Щовбі камінь сивий,
То сторож нашого села.
В чийсь рід іде прибуток
милий,
А в іншій вже когось нема.

Схилилось сонце над горою,
Лелечий клекіт лине в вись.
Де ж маю дітися з журбою,
Не вийде мати як колись.

Звиваюсь чайкою думками,
Час зупинитися врешті-решт.
Як обійдеться життя з нами?
Горбок землі, а на нім хрест.

КОБЗАРЕВІ

Я до тебе, Кобзарю, іду
Крізь століття у ранню весну
І підсніжників жменьку з Карпат
До Дніпра шле по духу твій брат
Вічний наш Каменярь
Тобі, великий Кобзар.
Чого, Тарасе, зажурився?
Тяжкі думи завелися?
Води вже стільки утекло
Усе, Тарасе, як було.
Сонце сходить і заходить
Місяць з зіронькою сходить
Гори димлять туманом синім
Літечко в пуху тополинім
Роси як падали падають
Рояться бджоли й мед несуть
Сади вишневі розцвітають
І соловейки в них співають
Колосся з хлібами гнеться
Господар соняшник сміється
Хто йде – вітає головою
Криниця з чистою водою
Рум'яная стоїть калина
Курличе стая журавлина
Чумацький Шлях світить уночі
В гаях перекликаються сичі
Церковні дзвони линуць ввись
І славим Бога як колись
Над Дніпром ревучим
На високій кручі
Зупинивсь Тарас
У тяжкій задумі
Дивиться на нас

Чом Дніпро стравили
Ген аж до небес?
Це не ми, Тарасе,
Це зробив прогрес
А ти про калину
І ключі журавлині.
Розкажіть же, браття,
Як живете нині
На нашій славній Україні
Волю здобули
Одні наймитують
Хтось подався в пани
На початку світа
Люд в гріхах утоп
Господь роззлився
І зробив потоп
По усякій тварі
Взяв Ной у ковчег
Думав, що новеє
Життя потече
Та люди негожі
Придумали гроші
Через ті зелені
Стали мов шалені
Світ в гріхах утоп
Знову послав Господь
Грошовий потоп.
Тарасе, небоже,
Нам Бог допоможе
І усіх спасе
Пошле Україні
Ноя і ковчег.

Березень 1998 р.

